

— Да ма простишъ, байо Либене! казалъ Хаджи Генчо, и отпусналъ съ едната рѣка коремътъ си и махналъ съ нея по въздухътъ: — ингелизете сж по-умни отъ московците, — питай когото щешъ.

— А азъ ща ти кажа, рѣкалъ Тончо, че ингелизете и московците сж ни риба ни мѣсо; а френците сж най-умниятъ народъ на свѣтътъ. Хе-хе-хе, тие сж сичките голѣми майстори и дяволски унуки!

— А защо? попиталъ дѣдо Либенъ.

— А за това, че единъ френецъ, не мога сега да му припомна името, — пскалъ съ една плѣсница, веднашъ да махне, веднашъ да удари съ саблята си, и сичкиятъ свѣтъ да очисти отъ свѣтътъ... Като рапонъ да изрѣже сичките човѣци... Юнакъ!

— Хайде, чичо Либене, да видиме ка-